

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI
JUDECĂTOR MIHAI BUSUIOC

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 050725 ,5, București, România,
Telefon: 021.414.21.08
Internet: <http://www.ccr.ro>, E-mail: mihai.busuioc@ccr.ro

Dosar nr.5287A/2026

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 1 4 0 4 6 / 14 AUG. 2026

Biroul permanent al Senatului

458. / 14. 08. 2026

Domnului

MIRCEA ABRUDEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

SENATUL ROMÂNIEI

Nr. 7025 / 14 -08- 2026

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, în copie, sesizarea formulată de parlamentari aparținând grupului parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor și ai grupului parlamentar SOS România, având ca obiect Legea pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (PL-x nr.529/2026).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 23 septembrie 2026 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 30 septembrie 2026.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Prof.univ.dr. Elena-Simina TĂNĂSESCU

Calea 13 Septembrie nr.2, Sector 5, București, Palatul Parlamentului, Intrarea B1
Telefon: (+40-21) 414.21.08, Fax: (+40-21) 314.90.04
E-mail: mihai.busuioc@ccr.ro, www.ccr.ro

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 5287/A/2026

ROMANIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 13980/ 13 AUG. 2026

1220

Parlamentul României
Camera Deputaților
Secretar general

București, 13.08.2026
Nr. 2/7306

Doamnei

Elena-Simina TĂNĂSESCU
Președintele Curții Constituționale

Stimată doamnă Președinte,

În temeiul dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă transmitem, alăturat, sesizarea formulată de parlamentari aparținând grupului parlamentar Alianța pentru Unirea Românilor și ai grupului parlamentar SOS România, având ca obiect Legea pentru pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (PL-x nr. 529/2026).

Cu deosebită considerație,

/ p. SECRETAR GENERAL

IOANA BRAN-VOINEA

SECRETAR GENERAL ADJUNCT

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

Grupul Parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor

București, 12.08.2026

Nr. 6b-16/454

CĂTRE

Doamna Secretar General Ioana BRAN-VOINEA

Stimată Doamnă Secretar General,

Vă transmitem, anexat, sesizarea de neconstituționalitate la Proiectul de Lege pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ (**PL-x 529/2026**) însoțită de listele cu semnăturile anexate

Cu respect,

Mihai-Adrian ENACHE
Lider grup parlamentar AUR

Simona-Elena MACOVEI ILIE
Lider grup parlamentar S.O.S. România

Grupul Parlamentar AUR

Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București
Telefon: interior 2160, 2161; telefon direct: 0213160367; e-mail: aur@cdep.ro

CĂTRE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

OBIECȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra Legii pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind
Codul administrativ – PL-x nr. 529/2026

Subsemnații, deputați în Parlamentul României, în număr de cel puțin 50, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, formulăm prezenta

OBIECȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la Legea pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ – PL-x nr. 529/2026, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 12 august 2026 și depusă în aceeași zi la Secretarul general al Camerei Deputaților în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

Solicităm Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea legii în ansamblul său, pentru motivele extrinseci și intrinseci dezvoltate în continuare.

În subsidiar, în ipoteza în care Curtea nu va reține viciile extrinseci cu efect asupra legii în ansamblul său, solicităm constatarea neconstituționalității articolului unic, prin care se introduce art. 364² în Codul administrativ, în ansamblul său; iar, într-un subsidiar de rang secund, cel puțin a alin. (1), (2), (4), (6) și (7), întrucât aceste dispoziții configurează nucleul funcțional al mecanismului și nu pot fi disociate fără reconfigurarea substanțială a soluției legislative.

I. ADMISIBILITATEA OBIECȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE

Prezenta obiecție este formulată în cadrul controlului de constituționalitate a priori, anterior promulgării legii, de titulari expres prevăzuți de art. 146 lit. a) din Constituție și de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Legea a fost adoptată în procedură de urgență. Art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 stabilește, în această ipoteză, un interval de 2 zile de la depunerea legii în vederea exercitării dreptului de sesizare. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 67/2018, în special paragraful 70, acest interval are natura unui termen de protecție, iar nu a unui termen de decădere; sesizarea formulată în interiorul său este, în orice caz, admisibilă. Legea a fost depusă la 12 august 2026, iar prezenta obiecție este formulată în interiorul intervalului de protecție și anterior promulgării.

Obiectul controlului îl constituie legea în forma pentru promulgare, adoptată de Camera Deputaților la 12 august 2026. Criticile de mai jos sunt raportate exclusiv la această formă definitivă, iar nu la variantele intermediare ale inițiativei legislative.

II. OBIECTUL REGLEMENTĂRII ȘI EVOLUȚIA SOLUȚIEI LEGISLATIVE

Legea criticată introduce, după art. 364¹ din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, un nou art. 364², intitulat „Tranzacțiile”. Reglementarea stabilește un mecanism prin care statul poate

preveni ori stinge litigii, inclusiv în faza executării silite, prin concesi sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi, atunci când operațiunea privește drepturi și obligații asupra unor bunuri proprietate privată a statului.

Forma pentru promulgare prevede, în esență: aprobarea tranzacțiilor prin hotărâre a Guvernului; aprobarea prealabilă, prin memorandum, a oportunității și necesității negocierii, a instituțiilor care negociază și a mandatului acestora; determinarea valorii tranzacției de către inițiatorul proiectului de hotărâre; evaluarea bunurilor imobile la valoarea de piață; motivarea în raport cu interesul public național; definirea tranzacției prin trimitere la contractul de tranzacție din Codul civil; precum și un control ulterior al Curții de Conturi.

Evoluția textului între cele două Camere este esențială pentru controlul de constituționalitate, întrucât forma definitivă nu reprezintă o simplă corelare tehnică a formei Senatului, ci modifică arhitectura competențelor, sfera materială și mecanismele de control ale reglementării.

Element analizat	Forma adoptată de Senat – 30.07.2026	Forma definitivă – Camera Deputaților, 12.08.2026
Criteriul de aprobare	Mecanism mixt: H.G. pentru tranzacțiile asupra bunurilor imobile proprietate privată a statului [lit. a)] și pentru cele cu valoare mai mare de 500.000 lei [lit. b)]; ordin pentru tranzacțiile cu valoare de până la 500.000 lei [lit. c)].	Pragul valoric și ordinul sunt eliminate. Toate tranzacțiile care intră în sfera alin. (1) se aprobă prin H.G.
Sfera bunurilor	Alin. (1) lit. a) se referă expres la „bunuri imobile” proprietate privată a statului.	Alin. (1) se referă generic la „bunuri proprietate privată a statului”, fără limitarea la imobile.
Definiția tranzacției	Nu exista un alineat distinct de definire a tranzacției.	Este introdus alin. (6): litigii, inclusiv executare silită, concesi, renunțări reciproce și transfer de drepturi.
Controlul Curții de Conturi	Nu exista o normă specială privind Curtea de Conturi.	Este introdus alin. (7), care instituie un control special asupra tranzacției și enumeră obiective de audit și control.
Configurația textului	Art. 364 ² avea 5 alineate și un sistem mixt de competență construit pe obiect și valoare.	Art. 364 ² are 7 alineate, unifică aprobarea la nivelul Guvernului și introduce două componente normative noi, cu efecte substanțiale.

III. NORMELE CONSTITUȚIONALE INCIDENTE

Criticile sunt formulate, în principal, prin raportare la următoarele dispoziții constituționale:

- art. 1 alin. (3) și (5) – statul de drept, securitatea juridică, principiul legalității și exigențele de calitate a legii;
- art. 44 alin. (1) și (2) – garantarea și ocrotirea proprietății private, indiferent de titular;
- art. 61 alin. (2) și art. 75 – principiul bicameralismului, contribuția efectivă a ambelor Camere la procesul de legiferare și respectarea competenței decizionale stabilite de Constituție;
- art. 73 alin. (3) lit. l), coroborat cu art. 75 alin. (1) și (5) – caracterul organic al reglementării privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi și mecanismul constituțional al întoarcerii legii atunci când competența decizională definitivă aparține celeilalte Camere;
- art. 111 alin. (1) – obligația de informare a Guvernului în ipotezele prevăzute de Constituție, relevantă și pentru delimitarea acesteia de obligația distinctă privind fișa financiară;

- art. 135 alin. (2) lit. b) – obligația statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;
- art. 136 alin. (5) – inviolabilitatea proprietății private în condițiile legii organice;
- art. 138 alin. (5) – interdicția aprobării unei cheltuieli bugetare fără stabilirea sursei de finanțare în condiții constituționale.

IV. NECONSTITUȚIONALITATE EXTRINSECĂ. ÎNCĂLCAREA PRINCIPIULUI BICAMERALISMULUI – ART. 61 ALIN. (2) ȘI ART. 75 DIN CONSTITUȚIE

1. Standardul constituțional aplicabil

Curtea Constituțională a statuat constant că principiul bicameralismului nu presupune identitate între formele adoptate de cele două Camere și nu exclude dreptul Camerei decizionale de a modifica ori completa proiectul. Bicameralismul nu înseamnă „mimetism”, însă legea trebuie să rămână rezultatul contribuției efective a ambelor Camere, fiecare dispunând de autonomie de reglementare într-o relație constituțională interdependentă.

În jurisprudența sa – începând cu Decizia nr. 710/2009 și Decizia nr. 413/2010 și până la Decizia nr. 296/2025 – Curtea a utilizat două repere esențiale: existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere, ca reper calitativ, și existența unei configurații semnificativ diferite, ca reper cantitativ. Decizia nr. 296/2025, paragrafele 53–54, precizează că intervenția Camerei decizionale trebuie să se circumscrie obiectului, scopului, intenției și filozofiei de reglementare ale inițiativei, iar modificările să nu altereze în mod semnificativ configurația actului normativ.

Situația de față nu este identică celei soluționate prin Decizia nr. 296/2025. În acea cauză, Curtea a reținut introducerea în Camera decizională a unei soluții legislative străine de materia supusă primei Camere. În prezenta cauză nu se susține că noile texte ar fi complet străine obiectului inițiativei – reglementarea tranzacțiilor statului –, ci că, în interiorul aceluiași obiect, Camera Deputaților a modificat cumulativ parametrii structurali ai mecanismului: autoritatea competentă, criteriul valoric, sfera bunurilor, definiția operațiunii și controlul ulterior. Tocmai această distincție impune examinarea dacă aportul Senatului mai este recognoscibil în arhitectura operativă esențială a legii definitive.

2. Camera Deputaților a modificat concepția normativă asupra competenței de aprobare

Senatul a dezbătut și a adoptat un mecanism mixt de aprobare: alin. (1) lit. a) prevedea hotărârea Guvernului pentru tranzacțiile având ca obiect drepturi și obligații asupra unor bunuri imobile proprietate privată a statului; lit. b) prevedea aceeași formă de aprobare pentru tranzacțiile cu valoare mai mare de 500.000 lei; iar lit. c) introducea aprobarea prin ordin al ministrului sau al conducătorului organului ori instituției administrației publice centrale competente pentru tranzacțiile cu valoare de până la 500.000 lei. Așadar, atât obiectul, cât și valoarea erau criterii normative exprese, iar prima Cameră consacraseră două niveluri de aprobare administrativă.

Camera Deputaților a eliminat integral criteriul valoric și competența de aprobare prin ordin, transformând reglementarea într-un mecanism exclusiv de aprobare prin hotărâre a Guvernului. Nu este vorba despre simpla ajustare a unui prag valoric: dispăre înșăși distribuția competenței administrative stabilită de prima Cameră, inclusiv posibilitatea aprobării descentralizate, prin ordin, a tranzacțiilor de valoare mai redusă.

3. Camera Deputaților a modificat sfera materială a reglementării

Forma promulgată de Senat utilizează, pentru criteriul patrimonial principal, noțiunea de „bunuri imobile proprietate privată a statului”. Forma definitivă elimină adjectivul „imobile” din alin. (1) și se referă generic la „bunuri proprietate privată a statului”. Din punct de vedere literal, domeniul de aplicare devine astfel mai larg decât cel examinat de Senat sub acest criteriu, putând cuprinde și bunuri mobile, fără ca restul procedurii să fi fost corelat integral cu această extindere.

În același timp, Camera decizională a introdus un nou alin. (6), care definește expres tranzacția prin raportare la contractul reglementat de Codul civil și include prevenirea ori stingerea litigiilor, executarea silită, concesiile, renunțările reciproce și transferul unor drepturi. Această definiție determină concret întinderea puterii de dispoziție patrimonială reglementată de lege și nu figura în forma adoptată de Senat.

4. Camera Deputaților a introdus un mecanism normativ distinct privind Curtea de Conturi

Prin alin. (7), introdus numai în Camera decizională, Curții de Conturi îi este atribuit expres un control asupra modului de realizare a tranzacției, cu obiective determinate de legiuitor: competența autorității, respectarea procedurilor, evaluarea bunului, stabilirea prețului în interesul statului și existența unui prejudiciu patrimonial.

Nu se contestă, prin prezenta critică, compatibilitatea în sine a unui asemenea control cu rolul constituțional al Curții de Conturi. Relevanța sa pentru bicameralism este alta: un mecanism distinct de audit și control, parte a arhitecturii de protecție patrimonială a noii instituții juridice, a fost introdus integral în Camera Deputaților, fără a fi supus deliberării Senatului.

5. Sunt întrunite cumulativ criteriile jurisprudențiale ale bicameralismului

Diferențele trebuie apreciate în efectul lor cumulat, nu izolat. Sub aspect calitativ, forma definitivă schimbă nivelul autorității competente, elimină criteriul valoric, lărgeste formularea privind bunurile, introduce o definiție normativă a tranzacției și adaugă un mecanism special de control al Curții de Conturi. Sub aspect structural, forma Senatului avea cinci alineate și un sistem mixt de competență construit pe obiect și valoare, în timp ce forma definitivă are șapte alineate, unifică aprobarea la nivelul Guvernului și adaugă două componente normative substanțiale.

Contribuția Senatului rămâne identificabilă la nivelul obiectului general al reglementării – instituirea unui cadru pentru tranzacțiile statului –, însă nu se mai regăsește în aceeași configurație în parametrii operativi esențiali ai mecanismului. Or, testul constituțional nu privește numai identitatea tematică, ci și păstrarea contribuției efective a primei Camere asupra soluției legislative care dobândește caracter definitiv. Prin amplexarea și interdependența lor, modificările operate de Camera Deputaților depășesc, în opinia sesizanților, marja unei simple dezvoltări sau corelări a textului adoptat de Senat.

În consecință, prin efectul cumulat al acestor intervenții, sunt întrunite criteriile jurisprudențiale pentru constatarea încălcării art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție, cu consecința neconstituționalității legii în ansamblul său.

V. NECONSTITUTIONALITATE EXTRINSECĂ. ÎNCĂLCAREA ART. 73 ALIN. (3) LIT. L), ART. 75 ALIN. (1) ȘI (5), COROBORATE CU ART. 61 ALIN. (2) DIN CONSTITUȚIE. NEÎNTOARCEREA LEGII LA SENAT PENTRU ART. 364² ALIN. (7)

1. Art. 364² alin. (7) introduce o normă distinctă privind activitatea Curții de Conturi

Forma inițială a propunerii legislative a privit regimul juridic al proprietății private a statului, materie pentru care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. m) și art. 75 alin. (1) din Constituție, Senatul a fost prima Cameră sesizată, iar Camera Deputaților Camera decizională. În această configurație procedurală, Camera Deputaților a introdus, numai în etapa decizională, un nou alin. (7), potrivit căruia Curtea de Conturi „controlează modul în care s-a realizat tranzacția”, iar auditul și controlul privesc, între altele, competența legală a autorității, respectarea procedurilor, evaluarea bunului, stabilirea prețului în interesul statului și existența unui eventual prejudiciu patrimonial.

Textul nu se limitează la o trimitere generală la Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. El individualizează o categorie determinată de operațiuni și stabilește, în termeni imperativi, obiective concrete ale auditului și controlului. Prin urmare, alin. (7) are o funcție normativă proprie în arhitectura mecanismului instituit de art. 364².

2. Reglementarea atribuțiilor Curții de Conturi intră în materia rezervată art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție

Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 544/2006, că natura Curții de Conturi de instituție fundamentală a statului este subliniată și de faptul că organizarea și funcționarea sa, adică regimul său juridic, se reglementează prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție. Totodată, prin Decizia nr. 52/2018, paragraful 36, Curtea a reținut, cu valoare de principiu pentru autoritățile publice autonome, că atribuțiile și actele acestora sunt intrinsec legate de statutul lor juridic atunci când configurează modul de exercitare a competenței publice.

Jurisprudența impune însă o delimitare atentă. În Decizia nr. 443/2022, Curtea nu a reținut incidența art. 73 alin. (3) lit. l) în raport cu o normă care nu modifica regimul juridic al actelor Curții de Conturi. Situația de față este diferită: alin. (7) nu se mărginește să recunoască existența controlului financiar extern, ci prescrie expres controlul unei categorii noi de operațiuni și enumeră obiectivele asupra cărora acesta trebuie să poarte. Tocmai această individualizare normativă justifică, în opinia sesizanților, calificarea textului ca intervenție asupra funcționării Curții de Conturi în sens constituțional.

3. Pentru alin. (7) era incident mecanismul constituțional al întoarcerii legii

Potrivit art. 75 alin. (1) din Constituție, în materia legilor organice prevăzute la art. 73 alin. (3) lit. l), Camera Deputaților este prima Cameră sesizată, iar Senatul este Camera decizională. Or, în traseul legislativ al PL-x nr. 529/2026, Senatul a fost prima Cameră sesizată, iar Camera Deputaților Camera decizională, ca urmare a obiectului inițial al reglementării. Introducerea în Camera Deputaților a unei prevederi care, prin conținut, intră în competența decizională definitivă a Senatului atrăgea aplicarea art. 75 alin. (5): numai pentru prevederea respectivă, legea trebuia să se întoarcă la Senat, care urma să decidă definitiv în procedură de urgență.

Curtea Constituțională a calificat acest mecanism drept un regulator al competenței decizionale a Camerelor. Decizia nr. 235/2020 arată că art. 75 alin. (4) și (5) acoperă tocmai ipoteza în care, în

cursul procesului legislativ, o Cameră adoptă ori modifică o prevedere care se plasează sub competența decizională definitivă a celeilalte Camere. Același principiu a fost reiterat, între altele, prin Decizia nr. 340/2023 și Decizia nr. 380/2025.

Întrucât alin. (7) a fost introdus în Camera Deputaților și legea nu a fost întoarsă Senatului pentru ca acesta să decidă definitiv asupra acestei prevederi, procedura de adoptare este, în opinia sesizanților, contrară art. 73 alin. (3) lit. l), art. 75 alin. (1) și (5), coroborate cu art. 61 alin. (2) din Constituție.

4. În subsidiar, dacă alin. (7) ar fi considerat o simplă reiterare a competențelor existente, redactarea sa rămâne neclară prin raportare la art. 1 alin. (5)

Legea nr. 94/1992 conferă deja Curții de Conturi competențe generale asupra formării, administrării și întrebuințării resurselor financiare ale statului și asupra administrării patrimoniului public și privat. Dacă s-ar aprecia că alin. (7) nu instituie o atribuție nouă, ci doar reia o competență preexistentă, textul criticat nu clarifică dacă auditul este obligatoriu pentru fiecare tranzacție, în ce moment se desfășoară, prin ce tip de misiune și cum se corelează cu autonomia Curții de Conturi în stabilirea programului său de activitate. În această ipoteză, norma produce un paralelism susceptibil să genereze incertitudine cu privire la caracterul, momentul și procedura controlului, ceea ce întărește critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție.

VI. NECONSTITUȚIONALITATE EXTRINSECĂ. ÎNCĂLCAREA ART. 138 ALIN. (5), COROBORAT CU ART. 1 ALIN. (5), ÎN RAPORT CU OBLIGAȚIILE PRIVIND FIȘA FINANCIARĂ. DELIMITAREA FAȚĂ DE ART. 111 ALIN. (1) DIN CONSTITUȚIE

1. Norma instituie în mod expres o cheltuială bugetară

Art. 364² alin. (4), în forma pentru promulgare, stabilește expres că plata serviciilor evaluatorului se asigură „din bugetul statului, prin bugetul ministerului de resort, al autorității tutelare sau al organului de specialitate al administrației publice centrale, după caz”. Existența unui impact bugetar nu este, așadar, prezumată, ci rezultă direct din norma adoptată.

Consiliul Fiscal, prin Opinia nr. 51 din 29 iulie 2026, a constatat expres că, pentru propunerea legislativă b451/28.07.2026, nu erau întrunite cerințele art. 15 alin. (1) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010 și a solicitat documentele prevăzute de această dispoziție, întrucât plata serviciilor corespunzătoare evaluării imobilelor urma să fie asigurată din bugetul statului. Această constatare oficială confirmă incidența regimului juridic al fișei financiare; ea nu este însă invocată, singură, ca dovadă definitivă că o solicitare distinctă nu ar exista în dosarul legislativ complet.

2. Documentele publice evidențiază solicitarea punctului de vedere al Guvernului, nu și o solicitare distinctă a fișei financiare

Fișa legislativă publică a Senatului consemnează, la 28 iulie 2026, transmiterea propunerii „pentru punct de vedere la Guvern”. În plus, adresa Secretarului General al Senatului către Secretarul General al Guvernului, întemeiată pe art. 25 lit. b) din O.U.G. nr. 57/2019 și emisă ca urmare a hotărârii Biroului permanent din 28 iulie 2026, precizează că s-a solicitat transmiterea „punctului de vedere al Guvernului” până la 29 iulie 2026, ora 12.00; înscrisul public nu conține o solicitare distinctă a fișei financiare prevăzute de art. 15 din Legea nr. 500/2002. Separat, Consiliul Fiscal a fost sesizat pentru emiterea opiniei sale și, la 29 iulie 2026, a constatat că pentru b451/28.07.2026 nu erau întrunite

cerințele art. 15 alin. (1) din Legea nr. 69/2010, solicitând documentele aferente. Aceste împrejurări constituie indicii oficiale convergente, fără a exclude posibilitatea existenței unui alt înscris în dosarul legislativ complet transmis Curții.

Curtea Constituțională a stabilit constant că punctul de vedere al Guvernului și fișa financiară sunt documente juridice distincte, cu finalități diferite. Decizia nr. 767/2016, paragrafele 59–60, și Decizia nr. 58/2020, paragrafele 55–56, rețin că, dacă fișa financiară a fost legal solicitată, netransmiterea ei de către Guvern nu poate bloca prin ea însăși procesul legislativ, dar și că o asemenea solicitare nu se confundă cu solicitarea punctului de vedere al Guvernului. În același timp, Decizia nr. 681/2020 confirmă relevanța constituțională a omisiunii de a solicita distinct fișa financiară atunci când inițiativa legislativă implică un impact bugetar.

În prima ipoteză, dacă dosarul legislativ complet confirmă că fișa financiară nu a fost solicitată distinct, viciul procedural este consumat. Faptul că art. 364² alin. (4) indică bugetul din care urmează să fie achitate serviciile evaluatorului identifică suportul bugetar al cheltuielii, dar nu suplinește mecanismul procedural al solicitării fișei financiare, prin care efectele financiare, ipotezele și metodologia de calcul trebuie să poată fi evaluate instituțional. Întrucât plata evaluatorului era prevăzută încă în forma supusă primei Camere, obligația procedurală era incidentă de la începutul traseului legislativ.

3. În subsidiar, existența unei solicitări nu este suficientă dacă procedura nu a permis efectiv întocmirea și transmiterea fișei financiare

Jurisprudența mai recentă a Curții a precizat limitele regulii potrivit căreia omisiunea Guvernului de a transmite fișa nu poate bloca legiferarea. Prin Decizia nr. 126/2025, în special paragrafele 50–55, Curtea a arătat că termenul de 45 de zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 nu are, în sine, natură constituțională, însă reprezintă o garanție procedurală a eficienței solicitării, întrucât trebuie să existe un interval real în care Guvernul să poată întocmi și transmite fișa. Curtea a reținut, totodată, că o neregularitate produsă prin adoptarea prematură în prima Cameră poate fi acoperită dacă, la nivelul Camerei decizionale, adoptarea intervine după expirarea termenului legal de comunicare.

În cauza de față, din documentele publice rezultă că cea mai timpurie dată relevantă pentru o eventuală solicitare distinctă a fișei financiare este 28 iulie 2026. Chiar presupunând, în favoarea regularității procedurii, că o asemenea solicitare ar fi fost formulată și primită de Guvern chiar la acea dată, termenul legal de 45 de zile nu era expirat la 12 august 2026, când Camera Deputaților a adoptat definitiv legea. Prin urmare, dacă dosarul complet ar demonstra că solicitarea a existat, dar fișa financiară nu fusese transmisă efectiv înainte de adoptarea finală, Camera decizională a hotărât în interiorul intervalului în care Guvernul avea încă dreptul legal să transmită documentul. În schimb, dacă fișa financiară a fost primită înainte de adoptarea din 12 august 2026, această critică subsidiară nu mai subzistă.

Solicităm, aşadar, Curții Constituționale să verifice două împrejurări factuale distincte din dosarul complet al procesului legislativ: (i) dacă a fost formulată o solicitare distinctă a fișei financiare și data primirii acesteia de Guvern; (ii) în caz afirmativ, dacă fișa a fost transmisă Parlamentului înainte de adoptarea definitivă a legii. Dacă o solicitare distinctă nu a existat, sunt incidente exigențele rezultate din Decizia nr. 681/2020; dacă solicitarea a existat, dar fișa nu fusese transmisă, iar Camera

decizională a adoptat legea înainte de expirarea intervalului legal de comunicare, devin relevante exigențele procedurale dezvoltate prin Decizia nr. 126/2025. În ceea ce privește art. 111 alin. (1), documentele publice atestă o solicitare a punctului de vedere al Guvernului; în consecință, prezenta obiecție nu întemeiază, numai pe baza acestor documente, o critică autonomă sub acest aspect, ci invocă art. 111 alin. (1) pentru delimitarea celor două obligații procedurale.

VII. NECONSTITUȚIONALITATE INTRINSECĂ. ÎNCĂLCAREA ART. 1 ALIN. (3) ȘI (5) PRIN LIPSA DE CLARITATE, COERENȚĂ ȘI PREVIZIBILITATE A MECANISMULUI

1. Exigențele constituționale de calitate a legii sunt incidente cu o intensitate sporită în materia dispoziției asupra patrimoniului statului

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, art. 1 alin. (5) impune ca normele să fie clare, precise, coerente și previzibile. Prin Decizia nr. 22/2016, Curtea a arătat că respectarea normelor de tehnică legislativă capătă relevanță constituțională atunci când deficiențele de redactare afectează securitatea juridică și posibilitatea efectivă de aplicare a legii.

Consiliul Legislativ a avizat negativ inițiativa prin Avizul nr. 710/29.07.2026 și a semnalat, între altele, caracterul sumar al fundamentării și necesitatea analizării raportului cu art. 363 și 364 din Codul administrativ, precum și exigența ca proiectul să instituie reguli necesare, suficiente și posibile, în sensul art. 6 din Legea nr. 24/2000. Aceste observații nu sunt invocate ca motiv autonom de neconstituționalitate – avizul Consiliului Legislativ are caracter consultativ –, ci ca element obiectiv care confirmă existența unor probleme de coerență ce trebuie examinate prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție.

2. Sfera materială a alin. (1) nu este corelată cu procedura din alin. (2) și cu evaluarea din alin. (4)

Alin. (1) se referă, în forma definitivă, la drepturi și obligații asupra unor „bunuri proprietate privată a statului”, fără limitarea la bunuri imobile. Prin urmare, formularea cuprinde, literal, și bunurile mobile.

Cu toate acestea, alin. (2) păstrează o construcție specifică exclusiv imobilelor, stabilind că memorandumul este propus de ministerul de resort, autoritatea tutelară sau organul de specialitate al administrației publice centrale „care exercită un drept real asupra imobilului sau justifică un interes, după caz”. Pentru tranzacțiile referitoare la bunuri mobile, referirea la „imobil” nu oferă un criteriu juridic coerent de identificare a inițiatorului.

Acceași lipsă de corelare apare la alin. (4): norma oferă un reper expres de evaluare la valoarea de piață pentru „bunurile imobile”, deși alin. (1) nu mai este limitat la imobile. Pentru bunurile mobile și pentru alte drepturi patrimoniale susceptibile de transfer, textul nu stabilește un reper legal comparabil și nici nu precizează în ce mod se evaluează, în situațiile atipice, concesiile în sens civil, renunțările la drepturi ori transferurile de drepturi cu caracter condițional sau eterogen.

Nu este vorba despre o simplă preferință de tehnică legislativă. Legea condiționează negocieri și acte de dispoziție asupra patrimoniului statului de o procedură a cărei sferă materială nu coincide cu propriile reguli privind autoritatea inițitoare și evaluarea obiectului. Destinatarii normei sunt obligați să completeze prin interpretare elemente pe care legiuitorul trebuia să le stabilească.

3. Alin. (7) utilizează o sferă a controlului care nu coincide cu definiția tranzacției din alin. (6)

Alin. (6) definește tranzacția prin raportare la contractul reglementat de Codul civil: prevenirea sau stingerea unui litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesiile ori renunțări reciproce la drepturi sau prin transferul unor drepturi. Alin. (7), în schimb, particularizează controlul Curții de Conturi prin repere construite în jurul evaluării bunului, al „vânzării sau concesiunii” acestuia și al stabilirii unui preț.

Între cele două alineate există o necorelare conceptuală. „Concesiile” din definiția civilă a tranzacției desemnează concesiile reciproce făcute de părți pentru stingerea litigiului, în timp ce „concesionarea” bunului din alin. (7) trimite la o operațiune patrimonială distinctă. În plus, renunțările reciproce și transferurile de drepturi nu presupun în mod necesar o vânzare, o concesionare a bunului sau existența unui „preț” în sens tehnic. Legea nu explică modul în care reperele speciale de control prevăzute la alin. (7) se transpun asupra tuturor formelor de tranzacție autorizate de alin. (6).

Problema nu este că legiuitorul ar fi obligat să descrie exhaustiv fiecare tehnică de audit, ci că mecanismul special de control, introdus ca garanție pentru patrimoniul statului, utilizează categorii juridice care nu se suprapun cu întregul domeniu al operațiunilor autorizate. Într-o materie patrimonială, această lipsă de corespondență afectează previzibilitatea regimului juridic aplicabil.

VIII. NECONSTITUȚIONALITATE INTRINSECĂ. RAPORTUL NEDETERMINAT CU ART. 363 ȘI 364 DIN CODUL ADMINISTRATIV ȘI ABSENȚA REGLEMENTĂRII EXPRESE A EVENTUALEI DEROGĂRI

1. Regimul existent al bunurilor din domeniul privat al statului

Art. 363 din Codul administrativ consacră, ca regulă, vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului prin licitație publică, sub rezerva cazurilor în care legea dispune altfel. Pentru bunurile imobile, aceeași reglementare instituie garanții privind aprobarea și stabilirea prețului minim, inclusiv prin raportare la valoarea de piață și la valoarea de inventar. Art. 364 reglementează în mod expres excepții de la regulile privind procedura de vânzare.

Noul art. 364² este introdus în același capitol și permite, prin contract de tranzacție, inclusiv „transferul unor drepturi” în scopul prevenirii sau stingerii unui litigiu. Mai mult, alin. (7) se referă expres la ipoteza în care autoritatea „a dispus vânzarea sau concesiunea”, ceea ce confirmă că mecanismul poate produce efecte patrimoniale echivalente unor acte de valorificare sau dispoziție asupra bunurilor private ale statului.

2. Norma conduce la două lecturi juridice cu efecte opuse

O primă lectură este aceea că art. 363 rămâne integral aplicabil. În această ipoteză, atunci când tranzacția presupune transmiterea dreptului de proprietate asupra unui bun al statului printr-un acord negociat cu adversarul procesual, regula licitației publice continuă să opereze ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile art. 363. Mecanismul tranzacției devine astfel, în ipotezele în care transferul patrimonial reprezintă concesiunea statului în litigiul respectiv, fie imposibil de executat în forma negociată, fie dependent de o procedură pe care art. 364² nu o reglementează.

O a doua lectură este aceea că art. 364² reprezintă el însuși un caz în care legea „dispune altfel” față de regula art. 363, permițând un transfer patrimonial negociat în cadrul tranzacției. În această

ipoteză, textul nu stabilește însă expres întinderea derogării: nu arată ce garanții ale art. 363 sunt înlăturate, care rămân aplicabile, cum se raportează evaluarea prevăzută de alin. (4) la regulile privind prețul minim și nici în ce situații mecanismul tranzacției poate substitui procedura competitivă.

Cele două lecturi produc consecințe juridice opuse asupra modului de valorificare a bunurilor proprietate privată a statului. Problema depășește existența unei simple dificultăți interpretative: autoritatea care negociază trebuie să poată stabili din lege, anterior încheierii tranzacției, dacă este ținută de licitația publică sau dacă operează o derogare și, în acest din urmă caz, care sunt limitele acesteia. Alegerea nu poate fi transferată integral practicii administrative sau controlului ulterior.

3. Problema a fost identificată expres înainte de adoptare și nu a fost remediată în forma pentru promulgare

Consiliul Legislativ a identificat expres problema în Avizul nr. 710/29.07.2026: a arătat că proiectul instituie excepții de la regulile speciale privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat reglementate de art. 363 și că trebuie analizat raportul cu art. 364, care reglementează excepții de la aceste reguli. Totodată, a invocat art. 6 din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia proiectul trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile, apte să asigure stabilitatea și eficiența legislativă.

Forma definitivă nu rezolvă această problemă. Dimpotrivă, prin alin. (6) introduce expres posibilitatea transferului unor drepturi ca element al tranzacției, iar alin. (7) face referire la „vânzarea sau concesionarea” bunului, fără a preciza raportul normativ dintre noul mecanism, regula generală a licitației publice din art. 363 și excepțiile deja consacrate la art. 364.

Într-o materie care privește acte de dispoziție asupra bunurilor proprietate privată a statului, existența a două regimuri posibile, cu efecte juridice opuse, fără un criteriu legal clar de delimitare, contravine exigențelor de claritate și previzibilitate deduse din art. 1 alin. (5) din Constituție. Art. 135 alin. (2) lit. b) și art. 136 alin. (5) întăresc, în această materie, necesitatea unui cadru normativ apt să protejeze efectiv interesele patrimoniale ale statului.

IX. NOȚIUNEA „JUSTIFICĂ UN INTERES” ESTE NEDETERMINATĂ ÎN CONTEXTUL COMPETENȚEI DE ÎNȚIERE A MEMORANDUMULUI

Potrivit art. 364² alin. (2), memorandumul privind oportunitatea și necesitatea negocierii, instituțiile care negociază și mandatul acestora se aprobă la propunerea ministerului de resort, autorității tutelare sau organului de specialitate al administrației publice centrale care exercită un drept real asupra imobilului „sau justifică un interes, după caz”.

Legea nu definește natura acestui interes, raportul său cu patrimoniul ori litigiul, criteriile minime de verificare, autoritatea care constată existența lui și soluția aplicabilă în cazul în care mai multe instituții revendică simultan un asemenea interes. Desigur, utilizarea unei noțiuni evaluative sau deschise nu este, prin ea însăși, neconstituțională. În cazul de față însă, noțiunea determină chiar identificarea autorității care poate declanșa procedura de negociere asupra patrimoniului statului, ceea ce reclamă repere legale suficiente pentru aplicare uniformă.

Această critică are caracter complementar și nu privește oportunitatea soluției legislative. Ea se adaugă necorelărilor deja arătate: într-o procedură prin care se negociază concesiile în sens civil, renunțări și transferuri patrimoniale în numele statului, legea trebuie să permită identificarea obiectivă

a autorității îndreptățite să inițieze mecanismul și să fundamenteze mandatul de negociere. În lipsa unor asemenea repere, art. 1 alin. (5) este afectat.

X. ÎNCĂLCAREA ART. 44 ALIN. (1) ȘI (2), ART. 135 ALIN. (2) LIT. B) ȘI ART. 136 ALIN. (5), COROBORATE CU ART. 1 ALIN. (5), PRIN LIPSA UNOR GARANȚII LEGALE SUFICIENTE PENTRU PROTEJAREA PATRIMONIULUI PRIVAT AL STATULUI

1. Standardul constituțional aplicabil actelor de dispoziție asupra proprietății private a statului

Nu susținem că Legea fundamentală interzice statului să încheie tranzacții civile ori că orice soluție negociată a unui litigiu ar fi, prin ea însăși, neconstituțională. Bunurile proprietate privată a statului se află în circuitul civil, iar legiuitorul poate institui mecanisme prin care Guvernul și autoritățile competente să soluționeze litigii inclusiv prin operațiuni cu efect patrimonial. Problema constituțională privește calitatea, precizia și garanțiile cadrului legal în care este exercitată această putere de dispoziție.

Jurisprudența Curții Constituționale oferă un reper relevant. Prin Decizia nr. 574/2014, Curtea a analizat protecția proprietății private a statului prin coroborarea art. 44 cu art. 135 alin. (2) lit. b) și a arătat, în contextul acelei cauze, că legiuitorul poate reglementa printr-o lege-cadru regulile, procedurile și condițiile în care Guvernul realizează acte de dispoziție. Ulterior, prin Decizia nr. 139/2021, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că inclusiv transferul gratuit al unor bunuri proprietate privată a statului poate fi realizat prin lege numai sub condiția instituirii unor garanții necesare și suficiente pentru realizarea scopului urmărit. Exigența garanțiilor adecvate a fost reiterată în jurisprudența recentă, inclusiv prin Decizia nr. 345/2025 și Decizia nr. 381/2025.

Aceste cauze nu sunt identice cu mecanismul de tranzacționare reglementat de art. 364², însă exprimă un standard constituțional relevant: atunci când legea autorizează operațiuni susceptibile să diminueze ori să transfere elemente ale patrimoniului privat al statului, marja de apreciere administrativă trebuie încadrată de garanții legale apte să protejeze efectiv interesul patrimonial public.

2. Mecanismul criticat nu stabilește cu suficientă precizie garanțiile aplicabile tuturor operațiunilor autorizate

Art. 364³ alin. (6) include în noțiunea de tranzacție concesiile în sens civil, renunțări reciproce la drepturi și transferuri de drepturi, inclusiv în faza executării silite. Cu toate acestea, alin. (4) reglementează expres valoarea de piață numai pentru bunurile imobile; pentru bunurile mobile, creanțe, drepturi societare ori alte drepturi patrimoniale nu este prevăzut un standard comparabil de evaluare. Legea nu stabilește nici modul în care trebuie apreciată echivalența economică a prestațiilor reciproce atunci când tranzacția nu are structura unei vânzări clasice.

În același timp, după cum s-a arătat la secțiunea VIII, legea nu determină raportul dintre mecanismul tranzacției și garanțiile deja consacrate de art. 363 și 364 din Codul administrativ, inclusiv regula licitației publice și, pentru imobile, reperele privind prețul minim. Cerința generală ca instrumentul de prezentare și motivare să conțină o „justificare temeinică” raportată la „interesul public național” nu stabilește, prin ea însăși, limite materiale suficiente ale concesiilor patrimoniale pe care statul le poate accepta.

Nu susținem că fiecare dintre aceste garanții trebuie să îmbrace o formă prestabilită de Constituție și nici că legiuitorul ar fi obligat să instituie un anumit model unic de negociere. Viciul rezultă din efectul cumulat al necorelărilor: sfera largă a operațiunilor autorizate, reglementarea incompletă a evaluării, raportul nedeterminat cu procedura de vânzare și lipsa unor criterii legale suficiente pentru aprecierea concesiilor și transferurilor patrimoniale. Controlul ulterior al Curții de Conturi nu poate înlocui integral garanțiile care trebuie să existe în dreptul primar anterior asumării obligațiilor de către stat.

În aceste condiții, art. 44 alin. (1) și (2), art. 135 alin. (2) lit. b) și art. 136 alin. (5) sunt incidente în coroborare cu art. 1 alin. (5): protecția proprietății private a statului și a intereselor naționale în activitatea economică și financiară presupune ca limitele esențiale ale actelor de dispoziție să fie determinabile din lege, iar nu reconstruite ulterior prin practică administrativă divergentă.

XI. VICIILE CONSTATATE AFECTEAZĂ LEGEA ÎN ANSAMBLUL SĂU

Viciile extrinseci invocate – încălcarea principiului bicameralismului, nerespectarea mecanismului prevăzut de art. 75 alin. (5) pentru alin. (7) referitor la Curtea de Conturi și, în raport cu fișa financiară, oricare dintre ipotezele de neregularitate procedurală dezvoltate la secțiunea VI, în măsura în care sunt confirmate de dosarul legislativ complet – privesc procedura de adoptare a actului normativ și atrag, prin natura lor, neconstituționalitatea legii în ansamblul său.

Independent de acestea, criticile intrinseci nu privesc dispoziții periferice. Legea are un singur obiect: introducerea art. 364². Deficiențele identificate ating chiar elementele fără de care mecanismul nu poate funcționa coerent și previzibil: sfera bunurilor, autoritatea care inițiază procedura, evaluarea obiectului tranzacției, definiția operațiunilor admise, controlul ulterior, raportul cu regimul general al vânzării bunurilor din domeniul privat al statului și garanțiile legale necesare protejării patrimoniului privat al statului.

Curtea nu ar putea înlătura deficiențele intrinseci printr-o simplă interpretare punctuală fără a opta ea însăși între soluții legislative incompatibile: aplicarea integrală a art. 363 sau existența unei derogări; limitarea efectivă a mecanismului la imobile sau extinderea sa la toate bunurile; stabilirea modului de evaluare a celorlalte categorii patrimoniale; delimitarea competențelor Curții de Conturi; determinarea autorității care „justifică un interes”. O asemenea intervenție ar depăși rolul instanței constituționale și ar echivala cu substituirea în competența legiuitorului.

În consecință, se impune constatarea neconstituționalității legii în ansamblul său și reluarea procesului legislativ în condiții conforme cu Constituția.

XII. CONCLUZII

Pentru toate considerentele expuse, solicităm Curții Constituționale ca, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și al art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale:

SĂ ADMITĂ PREZENTA OBIECȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

și

**SĂ CONSTATE CĂ LEGEA PENTRU COMPLETAREA ORDONANȚEI DE
URGENTĂ A GUVERNULUI NR. 57/2019 PRIVIND CODUL ADMINISTRATIV – PL-X
NR. 529/2026 – ESTE NECONSTITUȚIONALĂ ÎN ANSAMBLUL SĂU.**

În subsidiar, în ipoteza în care Curtea nu va reține viciile extrinseci cu efect asupra legii în ansamblul său, solicităm constatarea neconstituționalității articolului unic prin care se introduce art. 364² în Codul administrativ, în ansamblul său, întrucât viciile intrinseci afectează elementele structurale și interdependente ale mecanismului.

Într-un subsidiar de rang secund, solicităm constatarea neconstituționalității cel puțin a art. 364² alin. (1), (2), (4), (6) și (7), dispoziții care configurează sfera bunurilor, inițierea procedurii, evaluarea, definiția tranzacției și controlul ulterior și a căror reexaminare determină, prin legătura lor funcțională, reconsiderarea întregii reglementări.

Temeiuri constituționale invocate

Criticile sunt întemeiate pe art. 1 alin. (3) și (5), art. 44 alin. (1) și (2), art. 61 alin. (2), art. 73 alin. (3) lit. l), art. 75 alin. (1) și (5), art. 135 alin. (2) lit. b), art. 136 alin. (5), art. 138 alin. (5) și art. 146 lit. a) din Constituția României. Art. 111 alin. (1) este avut în vedere pentru delimitarea obligației de informare a Guvernului de obligația distinctă privind fișa financiară, fără formularea, pe baza documentelor publice disponibile, a unei critici autonome sub acest aspect.

Jurisprudență constituțională relevantă

- Curtea Constituțională, Decizia nr. 67/2018, în special paragraful 70 – natura termenelor prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și admisibilitatea controlului a priori;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 710/2009 și Decizia nr. 413/2010 – contribuția efectivă a ambelor Camere și criteriile deosebirilor majore de conținut juridic și ale configurației semnificativ diferite;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 421/2022 și Decizia nr. 296/2025, în special paragrafele 53–54 din cea din urmă – limitele intervenției de substanță a Camerei decizionale și necesitatea păstrării legăturii cu obiectul, scopul și concepția inițiativei;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 235/2020, Decizia nr. 340/2023 și Decizia nr. 380/2025 – aplicarea art. 75 alin. (4) și (5) și mecanismul întoarcerii legii atunci când o prevedere intră în competența decizională definitivă a celeilalte Camere;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 544/2006 – statutul Curții de Conturi de instituție fundamentală a statului și caracterul organic al reglementării organizării și funcționării sale potrivit art. 73 alin. (3) lit. l);
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 52/2018, în special paragraful 36, și Decizia nr. 443/2022 – criteriile privind legătura dintre atribuțiile/actele unei autorități publice autonome și regimul său juridic organic;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 22/2016 – calitatea legii și relevanța constituțională a normelor de tehnică legislativă prin art. 1 alin. (5);

- Curtea Constituțională, Decizia nr. 767/2016, Decizia nr. 58/2020 și Decizia nr. 681/2020 – distincția dintre punctul de vedere al Guvernului și fișa financiară, obligația solicitării acestora și efectele netransmiterii;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 126/2025, în special paragrafele 50–55 – caracterul efectiv al solicitării fișei financiare și necesitatea respectării intervalului legal în care Guvernul o poate transmite;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 574/2014 – protecția proprietății private a statului prin coroborarea art. 44 cu art. 135 alin. (2) lit. b) și posibilitatea reglementării prin lege-cadru a regulilor, procedurilor și condițiilor actelor de dispoziție;
- Curtea Constituțională, Decizia nr. 139/2021, Decizia nr. 345/2025 și Decizia nr. 381/2025 – necesitatea unor garanții legale necesare și suficiente în cazul operațiunilor de transfer asupra proprietății private a statului.

București, 13 august 2026

DEPUTAȚI SESIZANȚI

TABEL CU SEMNĂTURI LA SESIAREA DE NECONSTITUȚIONALITATE LA PLX 529/2026

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1.	Velcescu Florin Bogdan	AUR	
2.	RADU FABIAN - CRISTIAN	AUR	
3.	SIMION GEORGE NICOLAE	AUR	
4.	Munteanu Valeriu	AUR	
5.	Butura Cătălina-Iuliana	AUR	
6.	GURUI Dănuț - OCTAVIAN	AUR	
7.	MÎHAESCU MUGUR	AUR	
8.	CIOBÎNȘI DANIEL - CĂTĂLIN	AUR	
9.	IAGAR ROMICA	AUR	
10.	AVRĂMEȘCU ȘTEFĂNIȚĂ-ALIN	AUR	
11.	ENACHE MITAI ADRIAN	AUR	
12.	FLOREA GABRIEL	AUR	
13.	VASIU GEORGE	AUR	
14.	Lucian Florin FURCAȘU	AUR	

TABEL CU SEMNĂTURI LA SESIAREA DE RECONSITITUȚIE LA PL-X 529/2026

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
15.	Constantinescu Andrei	AUR	
16.	NEGOESCU MIHAI-BOGDAN	AUR	
17.	MITREA DUMITRINA	AUR	
18.	UADIN-TUDOR LIDIA	AUR	
19.	PARASCHIU GABRIEL	AUR	
20.	BABEA NELU VALENTIN	AUR	
21.	POPOVICI THOR GABRIEL	AUR	
22.	VULPOIU DOREL	AUR	
23.	OANCEA SILVIU	AUR	
24.	IOSUB COSMIN TEODOR	AUR	
25.	GHEORGHE MIHAI CLAUDIU	AUR	
26.	GHEORGHE IONEL	AUR	
27.	DASCĂLU CRISTINA EMANUELA	AUR	
28.	MICHAEL SAMUEL-VIRGIL	AUR	

TABEL CU SEMNĂTURI LA SESIAREA DE NECONSTITUȚIONALITATE LA PLEX 529/2026

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
29.	BARETAN TIBERIU - CLAUDIU	PNR	
30.	COSNITA COLENOBIA	AUR	
31.	ANDREI GUȘA	AUR	
32.	MÎNDRESCU MIC	AUR	
33.	SORIN MUNCACI	AUR	
34.	PUȘCĂȘU PETRE	AUR	
35.	HRISTU COSMIN	AUR	
36.	POSCĂȘU V. LUCIA	AUR	
37.	VERBAN GIANINA	AUR	
38.	TRICA STIU	AUR	
39.	COMAN ALGOS	AUR	
40.	COMORU VERONICA	AUR	
41.	MANAȘ DAN	AUR	
42.	POPESCU ANTONIO	AUR	

TABEL CU SEMNĂTURI LA SESIAREA DE RECONSTITUȚIONALITATE LA PL-X529/2025

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
43.	Vulpoi Dorel	AUR	
44.	MURAR LUCIAN	AUR	
45	Hegrea Petru-Gabriel	AUR	
46	DOBOS ELENA	AUR	
47.	ARIANA - ELENA CIRLIGEANU	A.U.R.	
48.	PARCARIU Mihail COSOLIN	AUR	
49	COLESA IULIAN	AUR	
50	LOVIN RAMONA	AUR	
51	Priscu Ionelia	AUR	
52	Cirilgea Florin	AUR	
53	MEANU Mihail	AUR	
54	BRUYNSEELS RATHONA	AUR	
55.	GHERASIM LARA	AUR	
56.	CALIN GHE MATEIS	AUR	

TABEL CU SEMNĂTURĂ LA SESIAREA DE RECONSTITUȚIONALITATE LA PE-X 529/2026

[illegible]

